

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816202106
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8816202106.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Šimkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobkyne F.. Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X.. X.mája XX/X, XXX XX Q. nad S., právne zastúpená JUDr. Petrom Rychnavským, advokátom, AK, Rázusova 111/19, 093 01 Vranov nad Topľou proti žalovanému Slovenská republika v zastúpení Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3C/68/2016 - 67 zo dňa 22.02.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby čo do zvyšku.

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 16.190,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.190,- Eur od 12.11.2015 do zaplatenia, a to všetko do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Súd žalobu žalobkyne čo do zvyšku zamietol. III. Vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu z priznanej sumy, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. b/, a f/, § 6 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

3. Súd prvej inštancie vychádzajúc z doplneného dokazovania ako aj zo skutočností, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa predložila do spisu ako dôkaz pokladničné doklady na č.l. 345, celkom na sumu 1.190,- Eur dospel k záveru, že podľa týchto pokladničných dokladov z 18.01.2013 na sumu 200,- Eur, z 15.02.2013 na sumu 200,- Eur, z 17.03.2014 na sumu 300,- Eur, z 30.08.2013 na sumu 200,- Eur, z 05.11.2014 na sumu 290,- Eur, celkovo v sume 1.190,- Eur boli zo strany žalobkyne vynaložené v súvislosti s jej obhajobou v trestnom konaní, ktoré sa proti nej viedlo, ako to vyplýva z oboznámené spisu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, sp. zn. 2T/83/2013. Suma 1.190,- Eur je suma, ktorú žalobkyňa zaplatila ako trovy svojej trestnej obhajoby v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Celková odmena za jednotlivé úkony obhajoby zodpovedá sume 1.190,- Eur.

4. V danom prípade zo strany žalobkyne skutočne išlo o trovy jej trestnej obhajoby s tým, že tieto trovy trestnej obhajoby žalobkyňa zaplatila za úkony, ktoré boli vykonané v súvislosti s jej trestnou obhajobou.

Takto vznikla žalobkyni škoda spočívajúca v trovách konania vynaložených v konaní, kde bola spod obžaloby oslobodená. Takto súd priznal žalobkyni v rámci náhrady škody sumu 1.190,- Eur, ktorú sumu zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni s tým, že z tejto sumy 1.190,- Eur priznal žalobkyni aj úrok z omeškania 5,05 % ročne s tým, že za opodstatnené považoval úroky z omeškania s plnením peňažného dlhu žalovaného. Charakter peňažného záväzku má totiž popri zmluvnom záväzku dlžníka i záväzok zo zodpovednosti za škodu. Žalovaný zodpovedá za škodu a dostal sa do omeškania obdobne ako škodca podľa § 517 ods. 1 O.z. nasledujúcim dňom po tom, ako bol vyzvaný na náhradu škody s prihliadnutím na šesťmesačnú lehotu na plnenie vyplývajúcu z § 10 zákona, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne súd priznal od 12.11.2015 do zaplatenia v zmysle § 3 Nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody dňa 11.05.2015 a žalovaný sa takto dostal do omeškania 12.11.2015.

5. Pokiaľ sa týka nároku žalobkyne v časti uplatnenej peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu v sume 50.000,- Eur, tak súd prvej inštancie pri rozhodovaní o tomto nároku vychádzal z toho, že trestné stíhanie proti žalobkyni sa viedlo dlhú dobu 2 rokov a toto trestné stíhanie malo negatívny vplyv na osobný a spoločenský život žalobkyne v mieste jej bydliska, pracoviska a rodiny. Malo súvislosť s poškodením dobrej povesti žalobkyne, jej rodinného života. V danom prípade súd poukazuje na to, že podstatné je, že trestné stíhanie, ktoré bolo proti žalobkyni vedené skončilo tak, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená. Je potrebné poukázať aj na to, že zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci je zodpovednosť objektívna. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného a samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromia a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti.

6. V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním žalobkyne, ktoré sa skončilo oslobodením spod obžaloby, súd prvej inštancie vychádzal jednak z dĺžky trestného konania, ďalej z toho, že žalobkyňa sa v trestnom konaní aktívne bránila tým, že podávala sťažnosti proti uzneseniam o vznesení obvinenia a počas celého trestného stíhania tvrdila, že nespáchala žiaden trestný čin. V tomto konaní súd prihliadal aj na to, aké dôvody viedli k oslobodeniu žalobkyne spod obžaloby, kde ako to vyplýva z Rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.10.2014, ktorý bol vydaný v konaní 2T/83/2013, tak žalobkyňa PaedDr. Anna Brcková bola oslobodená spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin sprenevery, pretože skutok, ktorého sa mala dopustiť, nie je trestným činom. Ako to vyplýva z trestného spisu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, sp. zn. 2T/83/2013, súčasťou ktorého je aj vyšetrovací spis Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou, tak žalobkyňa podala sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorá sťažnosť bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou. Takto súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy prihliadal na dôvody, pre ktoré došlo k oslobodeniu žalobkyne spod obžaloby. Pri určení primeranosti finančného zadostučinenia súd prihliadal na závažnosť zásahu do osobnostných sfér žalobkyne v morálnej sfére, vo sfére súkromnej a pracovného uplatnenia a určitej stigmatizácie okolím. Na základe týchto úvah súd dospel k záveru, že primerané finančné zadostučinenie pokiaľ sa týka žalobkyne, predstavuje sumu 15.000,- Eur.

7. Námietku žalovaného, že žalovaný nenesie za články na ktoré poukázala žalobkyňa zodpovednosť, a že táto nepredložila žiaden dôkaz o vzniku škody a nebol vypočutý žiaden svedok, považoval súd 1. inštancie za nedôvodnú, pretože uverejnenie článkov o trestnom stíhaní žalobkyne, ktoré boli zverejnené v niektorých médiách ešte umocnili a zvýraznili tú skutočnosť, že žalobkyňu označovali za zlodejku, ktorá spreneverila finančné prostriedky žiakov. Aj na túto skutočnosť prihliadol súd 1. inštancie pri určovaní výšky finančnej náhrady za nemajetkovú ujmu, pretože žalobkyňa od začiatku tvrdila, že je nevinná, podávala sťažnosti a celá vec bola ukončená až oslobodzujúcim rozsudkom. Medializácia údajnej trestnej činnosti žalobkyne zvýšila závažnosť zásahu do osobnostných sfér žalobkyne. Táto ako učiteľka na základnej škole prichádzala do styku jednak s deťmi, s rodičmi týchto detí, ako aj s kolegami - učiteľmi a všetci ju považovali za zlodejku peňazí detí. Musela meniť zamestnanie a následky znáša do teraz. To isté sa týka rodiny - manžela žalobkyne, detí, otca žalobkyne, ktorí všetci boli konfrontovaní s tým, že žalobkyňa je zlodejka. Takto bolo narušené aj rodinné prostredie žalobkyne a takto žalobkyňa prežívala psychickú traumu v zamestnaní, rodine, kde musela vysvetľovať, že nič neurobila.

8. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie tým, že 5,05 % ročne je aktuálna sadzba od 12.11.2015, preto ju priznal do zaplatenia.

9. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur odôvodnil súd prvej inštancie úvahou súdu, zároveň určil lehotu na plnenie zo strany žalovaného 60 dní od právoplatnosti rozsudku, nakoľko v danom prípade vystupuje ako žalovaný Slovenská republika v zastúpení Generálneho prokurátora SR Bratislava. Zároveň odôvodnil zamietnutie úroku z omeškania tak, že z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch úrok z omeškania pre absenciu omeškania dlžníka nemohol priznať, pretože povinnosť jej náhrady vzniká až na základe rozhodnutia súdu.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Vychádzal z toho, že úspech žalobkyne v konaní závisí od výšky plnenia, ktorú určil podľa svojej úvahy súd. Takto žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Rozhodnutie o výške finančnej náhrady súd nemajetkovou ujmom závisel od úvahy súdu. Čo do trov trestnej obhajoby súd priznal žalobkyni celú sumu 1.190,- Eur.

11. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. a III. podal včas odvolanie žalovaný. Rozhodnutie považuje za nezákonné, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právne odôvodnil svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. Poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, z ktorého citoval. Zároveň citoval ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/, § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Konštatoval, že ak by zákonodarca mal v úmysle odškodniť aj osoby voči ktorým bolo „len“ vznesené obvinenie, a následne v trestnom konaní boli spod obžaloby oslobodení, upravil by to obdobne ako je to upravené v § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade väzby. V uvedenom ustanovení zákonodarca osobitne upriamil prípady odškodnenia osôb, voči ktorým bolo nie len vznesené obvinenie, ale boli stíhaní väzobne, avšak následne boli spod obžaloby oslobodení. Z tejto úpravy je zrejmé, že zákonodarca iba takéto prípady považoval za prípady hodné odškodnenia, pretože vzatie a držanie vo väzbe predstavuje zreteľný zásah do práv a slobôd obvineného. Ak by mal zákonodarca v úmysle odškodňovať aj osoby v pozícii žalobkyne, t.j. osoby voči ktorým bolo vznesené obvinenie, podaná obžaloba následne boli oslobodení spod obžaloby a neboli stíhaní väzobne, neupravoval by osobitne prípady väzby v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. Obdobne to platí aj v prípade rozhodnutia o treste. V prípade výkladu tak, ako to robí žalobca by ustanovenie § 8 strácalo význam. Z toho, že zákonodarca upravil prípady odškodnenia spôsobom uvedeným v § 8 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že ich konkretizuje vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo práve špecifikovať len také situácie, kedy vedenie trestného stíhania malo na osobu obvineného konkrétne nepriaznivé následky. Žalobkyňa existenciu nesprávneho úradného postupu nepreukázala. Nesprávny úradný postup musí byť konkrétny a musí byť presne pomenovaná činnosť, ktorá bola v rozpore s ustanoveniami konkrétneho zákona. V priebehu trestného konania ani žiaden z relevantných orgánov nesprávny úradný postup nekonštatoval, pričom súd v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní. V konaní nemohla byť preukázaná ani príčinná súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku a nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Preto žalovaný navrhol rozhodnutie zmeniť a žalobu v napadnutej časti zamietnuť.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadria žalobkyňa. Poukázala na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý v zrušujúcom uznesení v bode 11. prikázal ďalej správne zisťovať skutkový stav, pretože vo veci nebol náležite zistený skutkový stav, a preto vec nebola posúdená správne po právnej stránke. Zároveň odvolací súd poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutia v obdobných veciach, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj na ďalšiu zaužívanú a platnú judikatúru. V bode 12. až 15. uznesenia odvolací súd poukazuje na nesprávny postup súdu, pokiaľ žalobkyni nepriznal nárok na nahradenie sumy 1.190,- Eur, ktoré zložil svojmu advokátovi ako odmenu za obhajobu v trestnej veci. Príjem tejto sumy bol dokladovaný príjmovými pokladničnými dokladmi, teda listinnými dôkazmi, ktoré neboli nijakým spôsobom vyvrátené. Odvolací súd v bode 16. považoval za dôvodné aj odvolacie námietky žalobkyne pokiaľ sa týkali nepriznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vytkol, že sa s oboznámenými dôkazmi uvedenými v bode 36. v dôvodoch rozsudku súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevyporiadal. Zároveň poukázal aj na bod 18. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia. Žalobkyňa sa po oboznámení s rozsudkom rozhodla nepodávať odvolanie hoci mohla, vzhľadom iba na čiastočný úspech, aj keď jej nebolo vyhovené v celom rozsahu. Rozsudok považuje žalobkyňa za vecne správny, pretože vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, a vec bola správne právne posúdená, keďže sa súd prvej inštancie dôsledne riadil zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/58/2017 - 54 zo dňa 18.01.2018. Žalobkyňa zastáva právny názor, že v uvedenej veci nie je

možné aplikovať Nález ÚS sp.zn. II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013. V napádanej veci totiž došlo k podaniu obžaloby napriek tomu, že v trestnej veci nešlo o prečin, trestný čin, ani zločin od samého začiatku, dokonca tomu ani len nenاسvedčovali prvotné zistenia na čo žalobkyňa, vtom čase obvinená, prostredníctvom svojho obhajcu poukazovala. V žalovanej veci išlo od počiatku o právne posúdenie konania žalobkyne, ak v tom došlo k pochybeniu prokurátora, keď ako osoba práva znalá vyhodnotil vec v rozpore s právom a podal obžalobu vo veci, kde nemala byť vôbec podaná. Žalobkyňa čelila trestnému stíhaniu dlhú dobu. Jej návrhy a dôvodné sťažnosti v prípravnom konaní neboli akceptované. Rôzne médiá považovali trestné stíhanie žalovanej za ohromnú až neskutočnú senzáciu. Zamestnávateľ ju v okamihu prepustil zo zamestnania. Až na zásah jej právneho zástupcu vydržal určitú dobu ju nechať na pracovisku, keďže musel akceptovať zásadu prezumpcie neviny. Kolegovia od nej bočili, pretože zo dňa na deň ju považovali za asociála, preto napokon musela zmeniť aj pracovisko. Priznanie sumy 15.000,- Eur ako nemajetkovej ujmy je správne. Hoci bolo priznané v nižšej sume ako bola požadovaná. Žalovaná zo zákona plní dôležité úlohy v rámci ochrany spoločnosti pred proti spoločenskými konaniami. To ju však nemôže vyvíňovať a zbavovať zodpovednosti v prípadoch porušenia zákona v neprospech ktoréhokoľvek subjektu. Preto žalobkyňa navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

13. Ďalšie podania do spisu predložené neboli.

14. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby čo do zvyšku v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 2.9.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. Vo veci sa jedná už o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozsudkom č.k. 3C/68/2016 - 22 zo dňa 12.09.2016 súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd uznesením č.k. 5Co/58/2017 - 54 zo dňa 18.01.2018 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci nezistil správne skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj nedostatočne právne posúdil. Odvolací súd poukázal na svoje rozhodnutie vo veci sp.zn. 5Co/9/2011 zo dňa 22.11.2011, ktorej preskúmanie bolo predmetom dovolania na Najvyššom súde Slovenskej republiky, vec sp.zn. 7Cdo/87/2012 zo dňa 19.06.2013. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v súlade s ustálenou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (pozri napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/194/2010). Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. Tento zákona zakladá objektívnu zodpovednosť za škodu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnú povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods.1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmysluprávnej úprave zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/15/2009). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade síce zo strany žalovaného došlo k porušeniu práva pokiaľ sa týka žalobkyne vtom smere, že bola spod obžaloby Okresného prokurátora oslobodená, ale nebol z jej strany predložený žiadny dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé či žalobkyňa bola skutočne a v akom rozsahu poškodená, pokiaľ sa týka jej doterajšieho života a prostredia v ktorom žije,

ďalej dôkaz, ktorý by preukazoval závažnosť následkov, ktoré by vznikli žalobkyni v súkromnom živote, ďalej ktorý by preukazoval následky, ktoré vznikli žalobkyni v spoločenskom uplatnení a dôkaz, ktorý by preukazoval závažnosť vzniku ujmy. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvej inštancie iba konštatuje podmienky, za ktorých sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 17 ods. 2 určuje, a to v bodoch 28 - 32 odôvodnenia. Prečo však uvedené ustanovenie neaplikoval na zistený skutkový stav a predložené dôkazy v odôvodnení jeho rozsudku chýba. Ako úlohu súdu prvej inštancie uložil zaoberať sa otázkou náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobkyňou, vyporiadať sa so všetkými odvolacími námietkami žalobkyne a vo veci znova rozhodnúť, a svoje rozhodnutie náležite v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodniť.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

18. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku I. a výroku o trovách konania III., ktoré boli napadnuté odvolaním zo strany žalovaného uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, i výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Odvolací súd k tomu poznamenáva, že žalovaný stanovil medze v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Teda nenamietal výšku priznanej nemajetkovej ujmy, ale namietal, že v danom prípade by bolo potrebné aplikovať Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013. Podľa ktorého skutočnosť, že vydaním uznesenia vo vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba, v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia. Tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné podmienky, a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, respektíve za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť so spáchaním určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Žalovaný namietal, že žalobkyňa existenciu nesprávneho úradného postupu nepreukázala, lebo ten musí byť konkrétny a musí byť presne pomenovaná činnosť, ktorá bola v rozpore s ustanoveniami konkrétneho zákona. V konaní nemala byť preukázaná ani príčinná súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku a nesprávnym úradným postupom orgánom činným v trestnom konaní.

19. Odvolací súd dal odpoveď na otázku stanovenú žalovaným v odvolaní už vo svojom zrušujúcom uznesení, ktorého časť citoval vyššie (časť bodu 11. zo strany 7 uznesenia 5Co/58/2017). Odvolací súd trvá na tom, že v súlade s ustálenou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd znova poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/194/2010. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb., zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R35/1991). Na podstate právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. Tento zákon zakladá objektívnu zodpovednosť za škodu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti

konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Zmysluplnej právnej úprave zodpovednosti tohto štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo/15/2009. Zákon č. 514/2003 Z.z. síce výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby. Judikatúra s ktorou v plnom rozsahu súhlasí odvolací súd dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

20. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu 1. inštancie v napadnutej časti, ako aj celého obsahu spisového materiálu, v rozsahu vymedzenom v odvolaní žalovaných zistil, že súd prvej inštancie, čo do skutočností namietaných žalovaným vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil, a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci samej. Odvolací súd svoj právny názor na vec vyslovil už v zrušujúcom uznesení. Ďalšie zdôvodňovanie neopodstatnenosti odvolacích námietok by tak bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenie poskytnutého sporovým stranám tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom.

21. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodcovskou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automatický povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základe právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo 17. marca 2016).

22. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany aký sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

23. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol v napadnutej časti, t.j. okrem výroku ktorým žalobu žalobkyne, čo do zvyšku zamietol (v tejto časti odvolací súd rozsudok nepreskúmaval, lebo žalobkyňa odvolanie nepodala), aj vo výroku o trovách konania. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.